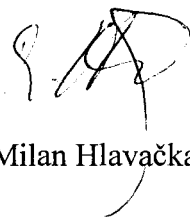

Netřeba příliš zdůrazňovat, že staroměstská asanace je téma krásné, mezioborové a v příštím roce i velmi aktuální. Uplyne totiž sto let od ukončení asanační akce. S tématy tohoto typu mívají i profesionální historici největší potíže. Problémy především koncepčního charakteru nastaly samozřejmě i při zpracování diplomního ^{2. PÍČO PŘEDNÍK}úkolů. Po prostudování sekundární literatury, která pochází především z pera architektů a techniků, a po nalezení a vyexcerpování nejdůležitějších archivních pramenů /a jimi bezesporu byly materiály asanačního referátu pražské městské rady a také tištěné Administrační zprávy magistrátu/ si každý historik a adept historického řemesla tím spíše musí položit otázku, jak dotyčné téma zpracovat ve všech jeho rovinách a přitom se „neutopit“ v množství technického a účetního materiálu? Tak jako již mnohokrát před tím, tak i zde se potvrdilo, že psát o velkých událostech doby pouze z archivního materiálu je velmi ošidné. Jednostrannost archivního materiálu diplomantka správně vyvážila jednak použitím magistrátních věstníků a jednak zpracováním velmi emocionální publicistiky. V archivních materiálech bylo možno nalézt holá fakta a čísla, v dobové publicistice zase naopak vyhraněné polemiky a spory o samotný smysl a průběh asanačního podniku. Tyto spory začaly již vlastně v roce 1885, když pražská městská rada rozhodla, aby Josefov, bývalé pražské Židovské město, byl zbořen. Jako hlavní důvody byly uváděny vysoká nemocnost, přelidnění, nedostatečné hygienické podmínky a inundační poloha. V roce 1886 zvítězil v soutěži na regulační plán návrh geometra Alfréda Hurtova /ve spolupráci s A. Štruncem a F. Hejdou/, potvrzený ještě v roce 1889. V roce 1883 byl vydán tzv. asanační zákon, dle něhož bylo do první světové války a především pak do roku 1908 zbouráno na 600 domů a na jejich místě postavena nová honosná čtvrť. A právě z onoho vzájemného propojování a konfrontování dvou druhů pramenů vznikla základní osa diplomové práce. Nejrozsáhlejší kapitoly netvoří ani tak popis samotné asanační akce /bylo by to samo o sobě velmi nudné čtení/, ale spíše problémy, které s asanací bezprostředně souvisely anebo z ní nečekaně vyplynuly. Jednalo se především o systém ochrany památek a poprvé vůbec i o snahu významná díla minulosti zkatologizovat. Vznikl zkrátka někdy i litý boj o nalezení rozumného kompromisu mezi bouráním a ochranou, mezi moderním bydlením a účelným vyrovnáním se s architektonickým dědictvím minulosti. Vlastní průběh asanace zařadila Jindřiška Kodíčková – podle mého názoru velmi vhodně – až do čtyř závěrečných, do jisté míry vzorkových exkurzů, z kterých je naprosto zřejmý stavebně organizační postup

velkorysého díla. Z nich také vyplývá, že staroměstská asanace byla nejrozsáhlejším urbanistickým dílem druhé poloviny 19. století a prvního desetiletí století našeho v českých zemích, a že do jisté míry napodobovala předchozí asanace městských center v jiných evropských městech. Z této práce také vyplývá, že v boji mezi urputnými ochránci památek a „bestiemi“ z radnice byl nalezen skutečně nosný kompromis, o čemž svědčí i dnešní hodnocení asanační akce z řad především obce architektů.

Domnívám se, že práce Jindřišky Kodíčkové splňuje všechny nároky kladené na rigorózní práci z oboru historie, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze 28. srpna 2007

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'MH' with a stylized flourish extending downwards.

Prof. Milan Hlavačka, CSc.